

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος "Εκτος

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

15 Ὀκτωβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βασίλειος

Ἡ ἀνωτέρω ὑπογραφή τῆς ἐν τοῖς Ἀληπασκοῖς χρονικοῖς τοσοῦτον σπουδαίαν κατεχούσης θέσιν διαδοῆτου ἐπὶ καλλοῇ καὶ συνέσει Βασιλικῆς ἐλήφθη ἐξ ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἥς τὸ πρωτότυπον εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ κ. Β. Δ. Ζώτου. Σ. τ. Δ.

Κίττος Κονταξῆς ἐκ τῶν προϋχόντων τῆς κωμοπόλεως Πλεσοβίτσας, ὑπῆρξεν ὁ πατήρ τῆς διαδοῆτου ἐπὶ καλλοῇ καὶ συνέσει Βασιλικῆς. Ὡς ἐκ τῶν γενεθλίων καὶ τῆς δεδοκιμασμένης αὐτοῦ ἀνδρίας ἀπελάμβανεν οὗτος γε-
νικῆς ὑπολήψεως παρὰ τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ὑποπτος γενόμενος σκληρῶς κατεδιώ-
χθη ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς Βεζύρου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις Μαρίνα τις, ἐκ τῆς αὐτῆς κωμοπόλεως ὁρμωμένη, ἀντὶ μικρᾶς εὐερ-
γείας ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀλῆ τὴν ἐντολὴν νὰ κλέψῃ καὶ τῷ παραδώσῃ τὴν ἐπταετῇ κόρην τοῦ Κίττου, καὶ τὸ μισρὸν γύναιον προσοικειωθὲν τῇ συζύγῳ τοῦ Κονταξῆ μυρία ἤρξατο νὰ τε-
κταίνεται πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ βδελυροῦ σχεδίου.

Ἀποθανόντος δέ τινος τῶν ἐν Φιλιάταις βέη-
δων ὁ Κίττος μετέβη μετὰ τῆς συνένου Ἀνα-
στασίας, ὅπως συλληπθῇ τὴν χήραν τοῦ ἀπελ-
θόντος φίλου, καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ ἡ
Μαρίνα παραλαβοῦσα δι' ἀπάτης εἰς τὴν ἑαυτῆς
οἰκίαν τὴν Βασιλικήν, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ
τὸν Σατράπην, ὅστις ἀποστείλας ἀμέσως εἰς ὁ-
ρισθὲν τι μέρος ἵππους ταχυδρομικοὺς καὶ ἔνο-
πλον συνοδίαν, ἀπήγαγε τὸ κοράσιον.

Ἐπανελθὼν ὁ Κίττος καὶ πληροφορηθεὶς παρὰ
τῶν κατοίκων, ἐν ὅλοις διατελούντων καὶ ὑ-
πισχνουμένων ἐκδίκησιν, τὰ περὶ ἀπαγωγῆς τῆς
προσφιλοῦς αὐτῷ θυγατρὸς, περιῆλθεν εἰς τοιαύ-
την ἀδημονίαν, ὥστε σχεδὸν παρερρόνησε. Καὶ
τὴν μὲν περιουσίαν κατηγάλωσεν ἀρειδῶς διανεί-
μας αὐτὴν πρὸς πάντας ὅσοι ἐκμεταλλεῖσθαι
τὴν πατρικὴν στοργὴν ἐπηγγέλλοντο αὐτῷ τὴν
ἀνάκτησιν τοῦ τέκνου, αὐτὸς δὲ καταβληθεὶς

ὑπὸ τῆς λύπης ὤρυξε τάφον ἐν τῷ ὑπογείῳ τῆς
οἰκίας, ἀπέβαλε τὸν ὀπλισμὸν, ἐξώσθη σχοινίον
καὶ ἐν νηστεῖαις καὶ στερήσεσι διανυκτερεύων
ἐπεκαλεῖτο τὴν Θεομήτορα ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου
τῆς Βασιλικῆς.

Ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν τούτων καὶ τοῦ ψυχι-
κοῦ ἄλγους προσβληθεὶς ὑπὸ στηθικοῦ νοσήμα-
τος, ἀπεβίωσε μετ' ὀλίγον χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ
ἀσπασθῇ τὴν θυγατέρα. Καὶ τοι προσκληθεὶς
πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ, οὐδέποτε ἔστερξε νὰ συ-
ναντηθῇ μετὰ ἀσπόνδου ἐχθροῦ, τοῦ παραιτίου
τῆς καταστροφῆς του. Ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη τοῦ
βίου ἐνδῶσας εἰς τὰς προτροπὰς τῶν συγγενῶν
καὶ ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν θυγατέρα φίλ-
τρου, μετέβη εἰς Ἰωάννινα, καὶ παρεστάθη ἐνώ-
πιον τοῦ αἰμοχαροῦς Σατράπου. Ὁ Βεζύρης ἀφ'
οὔ φιλοφρόνως τὸν ὑπεδέχθη, διανοούμενος βε-
βαιῶς τίνι τρόπῳ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παραμονῇ τοῦ
θανάτου ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ σκληροτέραν
τὴν ἀγωνίαν, ἠρώτησεν αὐτὸν ποῖαν τινα χάριν
ἤθελε νὰ τῷ ἀπονεύῃ πρὸς παραμυθίαν τῶν πα-
θημάτων του. Ὁ δὲ Κίττος δελεασθεὶς ὑπὸ τῆς
ψευδοῦς ταύτης εὐνοίας, συντετριμμένος τὴν καρ-
δίαν ἔπεσε κατὰ γῆς γονυπετῆς καὶ ἀνεβόησε
δακρύνων· «Τὰ μάτια μου! Τὸ φῶς μου! Τὸ παι-
δί μου!» Τότε ἐμβλέψας ὁ Ἀλῆς μειδιών πρὸς
τὸν γέροντα τῷ ἡρνήθη ἀποτόμως καὶ μόνον τῷ
ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃ μακρόθεν, ἂν ἤθελε, τὸ περι-
πόθητον τέκνον.

Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ὁ Ἀλῆς, ὁ ἀνήμερος
ἐκεῖνος λύκος, ἠγάπησε τὴν Βασιλικὴν μόλις πα-
ραδοθεῖσαν εἰς χεῖράς του, εἴτε διότι προησθά-
νετο ποῖον εὐωδέστατον ἄνθος ἔμελλε νὰ ἐκφα-
νισθῇ ἐκ τοῦ κάλυκος ἐκεῖνου, εἴτε διότι ἀπ'
ἀρχῆς τὸν κατεγοήτευσεν ἡ ἔμφυτος ἀφέλεια
τῆς ἐπταετοῦς παρθένου. Διδὸ καὶ ἐπειράτο παντὶ
σθένει νὰ ὑπερνικήσῃ διὰ τῶν περιθάλψεων τὴν
πρὸς αὐτὸν ἀμείλικτον ἀντιπάθειαν τοῦ κο-
ρασίου.

Ἡμέραν τινα ἡ Βασιλικὴ ἐπισκεπτομένη τὰς
κρύπτας τῶν σεραγίων εὗρεν ἐν τινι γωνίᾳ τὴν
εἰκόνα τῆς Θεομήτορος καὶ λαβοῦσα αὐτὴν ἔ-
δραμε καὶ προσπεσούσα τῷ Ἀλῇ ἐξήτησατο τὴν
χάριν ἵνα ἐν τῷ ἰδίῳ θαλάμῳ καταθέσῃ τὸ πα-
ρήγορον εὔρημα. Ὁ Βεζύρης ἐπαίνεσας τὸν θρη-
σκευτικὸν αὐτῆς ζῆλον, ἔστερξε προθύμως, καὶ
οὕτω χάριν τῆς Βασιλικῆς ἐν αὐτῇ τῇ φωλεᾷ

τοῦ θηρίου κατηρτίσθη πολύτιμον προσευκτήριον, ὅπου πολλάκις καὶ τὸ ἀνθρωπόμορφον ἐκείνο τέρας ἐν ταῖς μεγάλαις αὐτοῦ δυσχερείαις προσήρχετο ἱκετεύων.

Δεκαπενταετῇ ἤδη ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ Ἀλῆς κατὰ τὸ ὀθωμανικὸν θρήσκευμα καὶ ἔκτοτε τὴν ἡγάπησε μακροχρόνως, καὶ τοι γέρων. Οὐδεμία δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν μεγάλην ἐπιρροὴν αὐτῆς ἐπὶ τὴν ψυχὴν τοῦ τυράννου πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ σωτηρία πολλῶν.

Ἀλλ' ὅσον ὁ Βεζύρης ἡγάπα τὴν Βασιλικὴν τόσον ἐμίσει τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Γεώργιον Κίτσον, τὸν ὄντως μεγαλοπρεπῆ καὶ ὠραϊότατον ὀπλαρχηγὸν τῆς Πλεσσοβίτσας, τὸν διὰ τῆς ἀνδρίας αὐτοῦ ἀπαθανάτισαντα μετὰ ταῦτα τὴν αἵματόφυρτον τοῦ Μεσολογγίου Λουνέταν. Μὴ ἀνεχόμενος ὁ ζηλότυπος Σατράπης τὴν ὑπεροχὴν ἣν ἀπῆλαυνεν ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Ἰωαννίνων ὡς γυναικάδελφον αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τὸν δολοφονήσῃ καὶ πρῶτον ἐπεχείρησε τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μελετωμένου κακούργηματος προπαρασκευάσας διὰ κωνίου φύλλα νικοτιανῆς, ἀλλ' ἀπέτυχε, εἰδοποιηθέντος τοῦ Κίτσου ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Κωλέττου. Ὑστερον προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς μέγα τι κυνηγέσιον καὶ διέταξε δύο ἐκ τῶν πιστῶν δημίων νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτοῦ. Ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ ἀποπειρᾷ ἐπληρώθη βαρέως ὁ Κίτσος καὶ ἤθελεν ἕως ἀποθάνῃ νοσηλευόμενος ὑπὸ τῶν ἱατρῶν τοῦ Ἀλῆ, ἃν ἡ Βασιλικὴ ἐπὶ τῷ ἀπαισίῳ ἀκούσματι δὲν ἀπῆτει τὴν ἰασίν του καὶ ἂν δὲν κατετρόμαζε τὸν Ἀλῆν διὰ τῆς ἀπειλῆς ὅτι ἤθελεν αὐτοχειριαζομένη συναποθάνῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Ἐντρομος ὁ Ἀλῆς οὐ μόνον ἐφρόντισε νὰ ἀναθέσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ τραυματίου εἰς τὸν ἱκανώτερον τῶν χειρουργῶν του, ἀλλὰ καὶ αὐτοπροσώπως ἐπετῆρει τὴν θεραπείαν πρὸς ἐξίλασμον τῆς προσφιλοῦς συζύγου.

Οὕτω διήλθε τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του τυμβογέρων ἡδὴ ὁ Ἀλῆς· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐπιζησάντων προκύπτει ὅτι ἀπέναντι τῆς φοβερᾶς μεταβολῆς τῆς τύχης, τῆς προδοσίας τῶν τέκνων του, τῆς λιποταξίας τῶν διασημοτέρων ὀπλαρχηγῶν του, τῆς ἐπικειμένης τιμωρίας τῶν κακούργημάτων του, ὅταν κατέκλινε τὸ πολὺν καὶ θυελλῶδες μέτωπον ἐπὶ τῶν ἄβρων γονάτων τῆς Βασιλικῆς, πάραυτα ἐλησμέναι τὰ πάντα καὶ παρεδίδετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου, ὡς ἂν ἐπίστευεν ἀδύνατον τὴν καταστροφὴν ἐν τοῖς κόλποις τοιοῦτου παραδείσου.

Ἦστερον δὲ ὅτε ἀπεκλείσθη ἐν τῇ λίμνῃ τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἔβλεπε προσεγγίζοντα τὸν ἀναπόφευκτον ὄλεθρον, ἐν ᾧ τὴν ἀκαταδάμαστον αὐτοῦ ψυχὴν δὲν κατέβαλεν ὁ φόβος τοῦ θανάτου, τὸν κατεσπάραττεν ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Βασιλικὴ ἔμελλε νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του. Ὅθεν ἐν τῇ ἀπογνώσει αὐτοῦ, προσκαλέσας τὸν

Ἀθανάσιον Βάγιαν ἐνετείλατο νὰ φονεύσῃ τὴν γυναῖκα ἐάν ποτε ὡς ἐκ τῶν περιπετειῶν τοῦ πολέμου ἤθελεν ἰδεῖ αὐτὸν ζωγρηθέντα ἢ πεσόντα ὑπὸ τὸ ξίφος τῶν πολεμίων.

Ὅτε λοιπὸν ὁ Ἀλῆς θανασίμως πληγείς ἀπήτησε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, ἐξελθὼν ὁ Βάγιας τοῦ δωματίου ἔνθα ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι ἐκυλίετο ἡδὴ ὁ ἀγωνιῶν λέων, ἐπυροδόλησεν ἀσκόπως καὶ ἐπανακάμψας ἀνήγγειλε πρὸς τὸν θνήσκοντα τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ τελευταίου πόθου του. Τότε ἐπὶ τῶν ὤχρῶν χειλέων του ἐπήνθισεν ἔσχατον μειδία καὶ χαίρουσα ἐξεδήμησεν ἡ ἀγρία αὐτοῦ ψυχὴ.

Ἡ Βασιλικὴ αἰχμαλωτισθεῖσα ἐπέμφθη εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Σίμου βέη, καὶ ἐκείθεν ἐξωρίσθη εἰς Προῦσσαν. Κατὰ δὲ τὸ 1830 ἐλευθερωθεῖσα ἦλθεν εἰς Μεσολογγιον καὶ κατόκησεν ἐν τῇ κωμοπόλει Κατοχῇ, ὁπόθεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ, καταβλήθεισα ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἀσθενήσασα βαρέως μετέστη ἐπὶ θεραπείᾳ εἰς Αἰτωλικὸν, ἔνθα καὶ κατέλυσε τὸν βίον ἐν ἔτει 1835.

Διὰ τῆς προστασίας τῆς Βασιλικῆς πολλοὶ πολλάκις ἐσώθησαν τῶν κινδυνευόντων χριστιανῶν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΛΑΒΡΩΠΗΣ.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνίμα: ἰδί σελ. 641.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Τί ἀπέγινεν ὁ Ὀλιβερ μετὰ τὴν ἀρπαγὴν αὐτοῦ.

Ἀφ' οὗ διέτρεξαν πολλὰς στενάς ὁδοὺς καὶ σκολιούς διαδρόμους, ὁ Σάικς, ἡ Νάνσυ καὶ ὁ Ὀλιβερ ἐφθασαν εἰς μικράν τινα πλατείαν, ἥτις ἐκ φραγμῶν τινῶν καὶ ποιμνιοστασιῶν ἐφαίνετο ὅτι ἦτο τόπος ἀγορᾶς βοσκημάτων. Ἐκεῖ ὁ Σάικς ἐβράδυνε τὸ βῆμα, διότι ἡ νεάνις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πλέον δραμαίως τρέχουσα· στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Ὀλιβερ, εἶπεν αὐτῷ ἀποτόμως νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Νάνσυ.

«Μὲ ἀκούεις;» προσέθηκε μετ' ὀργῆς, βλέπων ὅτι ὁ Ὀλιβερ ἐδίσταζε καὶ παρετῆρει περίξ αὐτοῦ.

Εὐρίσκοντο εἰς μέρος σκοτεινὸν, οὐδεὶς ἐκεῖθεν διέβαινε, ὥστε ὁ Ὀλιβερ κατενόησε πληρέστατα ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ἀδύνατος· ἔττεινε τὴν χεῖρα τῇ Νάνσυ, ἥτις ἐσφιγξεν αὐτὴν ἰσχυρῶς.

«Δὸς μου τὸ ἄλλο, εἶπεν ὁ Σάικς· ἐδῶ, Τοῦρκο!»

Ὁ κύων ἤγειρε τὴν κεφαλὴν κνυζῶν.

«Ἐλα, παλληκαρᾶ μου, προσέθηκεν ὁ Σάικς, ἐπιβίς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ λαίμου τοῦ Ὀλιβερ καὶ φρικώδῃ ἐκτοξεύσας βλασφημίαν, λέξιν ἂν βγάλῃ, σὲ θέλω, ἀπάνω του· ἐκατάλαβε;»